

Demaskeret.

Roman

af

Smil Drønberg.

Paa Dansk ved

C. Meiffenstejn-Hansen.

(Fort.)

"Tilbage, Skulle! — Jeg har i Kvalen i Bygget paa den som vover at røre ved hende!"

Nærerne i Pepo Tubi's Bande skuldes op som Strønge.

Han gik langsomt hen til den talende, og hans Dine

lammede lige som Klapperfangerens Modstanderens Energi.

"Er du fra forstanden, Knos, eller fied af Løvet,"

spurgte han kaldt, "at du vover at trodse min Befaling?"

Han greb Vigén, som faldt fuldstændig sammen for

hans frygtelige Blik, og stode hende over til Bandiderne.

De uheldige Elfers Arme faldt ned som lammede, og

Kun hans hurtige Mandbræt vidne om hans Sindsoptør.

"Bring hende bort, som jeg har befaleet! Og du, Phi-

lippo, hult paa din Gd, og vogt dig for, at jeg ikke for anden

Gang finder dig uldig! Du fender mig!"

Han traadte ligegyldig, som om han ikke jult havde tilt

intetgjort to Menneskers Lykke, ind i sit Klippegemak, hvori

han allerede havde bragt Vigén.

Ræppe var Pepo Tubi forfunden for en nyankommen

traadte ind i Skredsen.

"Branzesko Minghetti!" raabte flere overraabte. "Hvor

har I Adelsmændene, som I skulde fange?"

"De er sikkert forvareet i det gamle Taarn. Jeg kom-

mer for at hente jer til Assistanse, thi de overgiver sig ikke

uden Kamp. Hvor er Kaptajnen?"

"Han har Besøg," svarede en med en modbydelig Gris-

maske. "De maa ikke forstyrre ham."

"Saa maa han blive, hvor han er, og vi vil selo handle."

— Tag jeres Vaaben og følg mig, de andre er allerede gaaet

forud."

Mændene aabød Befalingen, kua Philippo, der havde

sat sig paa en Sten, forblev ubevægelig.

"Har du hørt, hvad jeg sagde?" spurgte Minghetti,

ibet han traadte hen til ham og lagde sin Haand paa hans

Skulder.

"Kaptajnen har Brug for mig til sin Tjeneste."

"Saa kan du blive tilbage, og naar han spørger, kan

du give ham Underretning om Ekspeditionen — I andre

fremad!"

Mændene forlod Vejen og kun Philippo blev tilbage,

ufravendt stirede hans gløden Dine paa Klippegemakket,

hvori det dyrebareste for ham i Verden blev tilintetgjort.

Der var henimod Midnat, da Kaptajnen igjen traadte

ud paa den fri Blads.

Han lod til at blive forskrækket, da han stod alene over

for Philippo og saa demes ubyggaelig brændende Blik.

"Du er alene?" spurgte han.

Philippo nævnte Grunden dertil.

"Na, saa skal det taabelige Årventimmer bort igjen,

hun beslutter ikke andet end jamre og græde. Saa hende og

rejs ad Helvede til."

"Derfra henter jeg hende, Pepo Tubi," sagde den unge

Mand rolig og aaf hen til Høvdingens Klippehule.

Pepo Tubi lod sig sluffe af Philippo's tilfyneløsende

Ro, der lignede Stilheden for en Orkan.

Han havde heller ikke bemærket det Blik af uvovittig

Lidenskabelighed og Høvdigjærrighed, der alode i den unge

Bandits mørke Dine.

Et Øjeblik efter kom han atter ud fra Gemakket med

Vigén.

Man kunde høre hendes tilbagestrængte Hulken, da han

gik hen i Vaagrunden af Klippen med hende.

Der blev mere og mere stille om den udgaende Tid.

Sommernatten var sval og prægtig.

Op fra Dalene steg den balfamilke Duft af Blomster

og en vidunderlig Fred hvilede over Bjergene.

Paa Himmels lyse Hvælving fortsatte Maanen langsomt

sin majestætiske Vane.

Pepo Tubi gik atter ind i sit Klippegemak for at hvile

de saa Timer, der endnu var til Solopgang.

Hans Hoved var bleven tungt og smtaaget af den nydte

Vin.

5. Kapitel.

Paa en Klippeaffats midt i en Tøkning af Hye- og

Lovtraer sad Philippo og stotte Hovedet i den venstre

Haand.

En ubektrielig Smerte syntes at rase i hans Bryst,

thi hans kraftige Legeme skvalvede ofte i krampagtige Træk-

ninger.

Paa hans Kne laa hans Dolk, paa hvis blinde Klin-

ge nogle mørke Pletter bemærkedes i de første sitrende Sol-

stråler. Da han tog den op, samlede paa Epibsen en

Dræbe Blød.

Pludselig brød Bandiden ud i en ubyggaelig Latter og

skalle Stilleken op mod Morgenhimlen, paa hvilken Mattens

Tænde for dem gik: Elger spandt som Skygger for den

omvævede Lagsstrætes lysende Straaler.

Skjælens tomme, bøde Blik stirede ud over Landfabet;

vide Diet endnu en Gang optage i sig dets Pragt og Maj-

estet — hvem kunde vel opløse det fortvilede Menneskebrysts

Stille, maatte uendelige Hemmelighed.

Philippo tog sine Dolken og Blodet paa Klippen, saa

laude han den ved Siden af sig paa Steuens Mos og trak

en Bistak frem. Omhyggelig undersøgte han den og spændte

Hanen.

Som til Van soldede han Haenderne over Kolben, og

ibet han trykkede det lille i Loretto indviede Solufors, som

hang i en Snor om Halsen paa ham, til sine Læber, satte

han Bistaken til sin blige Pande.

Et Øjeblik —

Bistaken faldt til Jorden, slynget bort af en kraftig

Haand — Frijs Venders.

Han havde maattet forlade den lige Vej til Dsole for

ikke at falde i Fænderne paa Bandiderne, som, da de slog ned

fra Monte Viktore, poserede denne.

Stolende paa sit Kjenndskab til Egnen havde han lagt

Vejen over Bjergene, og Tilfældet — eller Forsjynets Sty-

relse — havde ført ham til Klippekrateret i det Øjeblik,

Philippo vilde gjøre Ende paa sit Liv.

"Kun feje Mennesker søger at udbly Livets Kamp ved

Selovord," sagde Frijs Vender alvorlig; han indsaa, at

han rimeligvis havde en af Bandiderne for sig, af hvem han

dog næppe havde noget at frygte — men maas-

ke noget at haade. "En Mand maa ikke bukke

under for sin Smerte. Lev for at kæmpe, saa længe Gud

har bestemt din Tid og begaa ikke en Synd, som du aldrig

kan sone."

Bandiden saa i første Øjeblik forvirret og bestyret paa a

den fremmede.

Men derpaa — efter gammel Vane og Pligt — sprang

han uvilkaarlig hen efter sin Væbse og lagde an paa Vender.

"Hvem er I? — giv Heltraad, eller jeg skyder jer

ned!"

"Til Tak for, at jeg netop forhindrede dig i at skyde

dig en Kugle i Hovedet?" sagde Vender rolig. "Jeg havde

kun behøvet at vente Minut for at finde Vejen fri."

Bandiden satte besjæmmet Væbsten til Side.

"Jeg ved ikke," svarede han, om jeg skal takke jer for,

at I forhindrede mig i at gjøre Ende paa et elendigt Liv,

alligevel vil jeg regne jer det til Gode. Men hvem er I,

og hvad til I paa Monte Viktore?"

"Jeg er en vildfaret Bandler, og vil du begynde det

Liv, som Himmelen nu paany har skænket dig, med en god

Gjertning saa vis mig Vej til Dsole, mere end et Menneske-

liv afhænger af, at jeg naar dertil snarest muligt."

"Ved Sankt Peter! Ald denne Vej var I aldrig i Evig-

hed kommen til Dsole, I var gaaet lige i Armenene paa Pepo

Tubi, med hvis sorte, forhardede Hjerte selv Djævelen spoler

menneskeligt!"

Vender blev forfærdet ved Tanken om at have været

saa nær en Fare uden at vide det, ikke saa meget for sin egen

Skuld, som for deres, der ventede paa Befrielse af Hængens-

stakel i Taarnet.

At Bandidens Ord lyste et bittert Had mod Pepo

Tubi, og der aabnedes sig her for Frijs Vender et helt nyt

Bespæktin.

"Du synes ikke længere at elske Pepo Tubi," sagde

han.

"Jeg haader ham!" hvædede Bandiden med vildtfnulke ne-

de Dine. "Han har strarøvet mig det dyrebareste, jeg ejede

her paa Jorden. Og nu takker jeg Dem, fremmede, for at

De frelste mit Liv, thi jeg tør ikke gaa ud af denne Verden

uden at have hævnnet mig. Først havde jeg kun den ene Hø-

lelse, Smerten over, hvad jeg havde mistet, og tænkte blot

paa saa hurtigt som muligt at gjøre en Ende paa mit Liv

— men nu er Hævntørsten uvægen i mig."

"Hvad gjorde han dig? Han synes at have fornærmet

dig i høj Grad."

"Fornærmet," udbød Bandiden med en Haanlatter.

"Tusindfold Død har han givet mig. Er I stærk nok til at

kanne taale Syndens af noget vadselsfuldt?"

"Det tror jeg nok."

"Saa kom."

Han trak Vender nogle Strid til Side, hvor der laa

en Klappe over en langagtig Gjensjand.

Philippo løstede Klappen op, og Venders forfærdede

Blik saa Annunziatas blodplettede Lig. Hendes Trak var

blide og rolige, naaget Haaret hang i vild Worden om Hø-

vedet.

"Hun var min Kæreste," sagde Philippo med dump

Stemme.

"Og Pepo Tubi har myrdet hende?"

"Han har røvet hende fra mig — og da hun stod over

for mig og saa mig ind i Dinen, saa rev hun i Fortviøvelse

over den hende tilføjede Stævnets Dolken ud af mit Vælte —

og inden jeg kunde forhindre det, havde hun boret den i sit

Hjerte."

En dyb Stønnen trangte sig op af hans Bryst ved dens

ne Beretning og vidnede om den store Smerte, som rasede i

hans Indre.

Dgsaa Vender var rystet, det var forfærdeligt, hvad

han her saa foran sig.

"Forskaar I nu, fremmede, den gløden Hævntørst,

der brænder i mit Hjerte mod min Lykkes Røver. Blodet

jager som sybende Bly gennem mine Karer."

"Jeg forstaar det," svarede Vender grebet.

"Godt — saa lad mig først tilfredsstille den, derefter

fører jeg jer til Dsole. Jeg hører forøvrigt ikke længere

hjemme i disse Bjerge."

"Hører du til Pepo Tubi's Folk?"

"Jeg hørte til dem."

"Og hvad vil du gjøre? Pepo Tubi har rimeligvis

Bagt hos sig, og enhverlideligt omvendt kan bringe dig i hans

Volb."

Bryd Dem ikke om det. Hvem der har lidt, hvad jeg

maatte lide, frygter ikke noget mere, allerminst Døden.

Men Pepo Tubi er ganske alene i sin Hule, thi Folkene er

rykket ud paa en Ekspedition. Nu eller aldrig maa jeg vove

det."

Frijs Vender tog hans Haand.

"Hør," sagde han alvorlig. "Du har skænket mig

din Tillid, derfor vil jeg gjøre Lige for Lige. Pepo Tubi

skuler en Fange hos sig, hvem maatte den samme Fare truer

for den, der raabte din uheldige Kæreste."

"Jeg ved det, Komtesse Agliardi."

"Ja, og hun bliver ogsaa elsket, saaledes som du har

elsket. Vej ligheben er gunstig, hjælp mig at befri Damen,

deroed hævner du dig paa Pepo Tubi. Lad ikke for anden

Gang ske en Forbrydelse som den, der trykkede din Kæreste

Dolken i Haanden og for bestandig forgiftede dit Liv. Tænk

paa, at du vel har meget at sone fra din Fortid. Her er en

Vej til at gøre det! Og vil du ombytte dit nuværende vilde

Liv med en fredelig Tilværelse, saa vil Damens Forældre

give dig Vælgelighed til at gøre det."

"Det er for sent for mig at vende om," svarede Philippi-

po, rystende paa Hovedet. "Nigtignok vil jeg forlade den

Vej, jeg hidtil har vandret, men ikke et regelmæssigt, roligt

Liv søger jeg, men kun Forgjæmelse, derfor vil jeg indstabe

dig, for — men lad ikke det bekymre Dem, Signor! Kom,

jeg skal hjælpe Dem at befri den Ælskede."

Vender blev rød, da Philippo saa uventet betegnedes

Komtesens som hans Ælskede. Han havde dog kun talt om,

at hun blev elsket. Men det var naturligt, at den unge

Mand straks overførte dette paa ham, thi han kunde i høert

Fald ikke tænke, at en fremmed vilde vove det fortvilede

Förjæg paa at frelse hende.

Det var rigtig nok. Vender elskede den unge, smukke

Pige, endstjønt han kun en eneste Gang flygtig var truffet

sammen med hende; hidtil havde han dog ikke rent ud villet

tilsaa denne Kjarlighed for sig selv. Han, den fattige For-

stadsassistent, maatte helst gjemme den Hølelse dybt i sit

Hjerte! Men det var for hendes Skyld, at han havde slut-

tet sig til Marquisen, for at bidrage til at frelse den Ælskede,

der sikkert for længe siden havde glemt ham.

"Kom, Signor," sagde Philippo, "nu gjaelder det om

fra Ord at gaa over til Handling!"

"Jeg er parat," svarede Vender fast og fulgte Phi-

lippo.

6. Kapitel.

I en af